

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 25

22. června 2014

Cena: 8 Kč

Přípravy podzimního setkání mladých pokračují

Členové pořadatelského týmu zvou v neděli 29. června ke společným modlitbám za přípravy i samotné setkání mladých Církve československé husitské a jejich přátel, které se plánuje na konec září do Vlašimi.

„Prosme společně, aby přípravy akce pro mladé provázeli Duch svatý, který bude přítomen i mezi samotnými účastníky na konci září, a aby jeho prostřednictvím bylo setkáním povzbuzením i posilou pro všechny přítomné,“ říká Irena Košíčková z realizačního týmu. Věřící jsou zváni, aby se v prosbách za toto obdarování spojili v neděli 29. června při svých bohoslužbách nebo v osobních modlitbách, kdekoliv se ten den budou nacházet.

Setkání se uskuteční od 26. do 28. září ve Vlašimi. Je to hlavní příležitost pro mladé z naší církve, aby se setkali, sdíleli a prožívali společně radost z víry a své přináležetosti k ČČSH. Letošní ročník nese motto z úryvku knihy proroka Izajáše, který hovoří o proutku vzešlém z pařezu Jišajova. „Nakonec ten obrostlý pařeť i s ohledem na víru v naší zemi byl dobrým modelem k tomu, abychom viděli, jestli i my sami dokážeme být tím proutkem a jestli můžeme jít tím směrem obnovy i duchovního života v Čechách, na Moravě a ve Slezsku,“ uvedl biskup David Tonzar, který se přípravných schůzek také účastní. Část programu se zaměřuje na předávání duchovní tradice mezi generacemi, účast přislíbil někdejší vězeňský kaplan Aleš Jaluška a počítá se i s volejbalovým turnajem, prohlídkou města, izraelskými tanci, workshopem o krizi víry či ekologii. Prostor bude pro meditaci, modlitby, rozhovory... V sobotu večer vystoupí divadelník Víťa Marčík. Na Komenského Labyrint světa v jeho podání je zvána i veřejnost a přátelé z dalších církví.

„Dobrý Bože, tvé vedení potřebuje každý člověk, mladý i starý, zdravý i nemocný, prostý i učený. Proto prosíme o vedení tvým svatým Duchem, aby letošní setkání mládeže posílilo všechny účastníky ve víře, lásce a naději. Prosíme tě za budoucnost církve a za přesvědčivost jejího křesťanského svědectví. Děkuje ti za vše, čím nás obdarováváš, za nadšení mladých i zkušenosti starých. Přiveď si nás všechny k moudrosti a zralosti skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.“

TRADIČNÍ VZPOMÍNKA NA PRVNÍHO PATRIARCHU

U příležitosti výročí modernistického kněze a prvního patriarchy Církve československé husitské ThDr. Karla Farského jsme se sešli v sobotu 14. června k tradiční slavnostní bohoslužbě. Liturgii v krásném prostředí sboru ve Vysokém nad Jizerou, jenž nese jméno prvního patriarchy, vedl společně s bratry biskupy patriarcha Tomáš Butta, který rovněž posloužil kázáním. Připomněl Farského cenný odkaz, zejména jeho nadšení a úsilí při budování nové církve. Hrou na harmonium setkání doprovodil zlínský farář bratr Zdeněk Kovalčík. Prvního patriarchu jsme posléze vzpomenuli také v nedalekém Škodějově, v místě, kde stával jeho rodný domek. Ve Vysokém se toho dne dopoledne konalo výjezdní zasedání ústřední rady a o den dříve i zasedání biskupské rady.

Farského liturgická zbožnost a rys tolerance

Dr. Karel Farský (nar. 26. 7. 1880 a zemř. 12. 6. 1927) byl výraznou, smelující osobností, která naši církev formovala v rozhodujícím období jejího zrodu a počátků.

Liturgie, jím utvořená ze starobylých bohoslužebných pramenů, odkazuje k jeho vlastní víře v Boha a je dokladem jeho niterné hluboké zbožnosti. Farský přistupoval k liturgické službě s nesmírnou vážností a konal ji důstojným způsobem, ale i s živostí a bezprostředností.

Jak upozorňoval teolog Zdeněk Trtík, v Liturgii stál Farský před osobním Bohem, ve kterého věřil, modlil se k němu a oslavoval ho jako Otce,

Syna i Ducha svatého. V Liturgii prosil podle starokřesťanské epikléze o Ducha svatého a modlil se ke vzkrášenému a oslavenému Ježíši Kristu, aby „z trůnu věčné slávy své“ přišel do shromáždění církve a stal se přítomným ve svátosti chleba a kalicha. Farského kázání působila na současníky mocným dojmem a přesvědčivostí, zněla jako ozvěna biblických proroků či kazatelů doby husitské, kteří promlouvali k očekávajícím zástupcům.

Farský svým úsilím o obnovu církve a snahou o rehabilitaci evangelia před tehdejší novodobou společností nezískával jen kladné přijetí a sym-

patie. Naopak, měl odpůrce a nepřátele. Setkával se někdy s nepochopením i v řadách vlastní církve, která procházela názorovým třebením. Karel Farský byl vystaven různým tlakům z mnoha stran. K jeho charakteristickým povahovým rysům podle svědectví současníků patřila vytrvalá služebnost i tvrdá odolnost a přísné sebezapření, dané možná i rázem horské krajiny v Podkrkonoší, odkud pocházel. Jeho vlastností byla ale také tolerance ve smyslu biblické snášenlivosti v Kristově lásce (Ef 4,2) a velkorysosti (L 6,27-28; Ř 12,20). Byl zakotven v evangelium, chápal jako nejvyšší autoritu

života Ducha Kristova a řídil se praxí prvních křesťanů, kteří při pronásledování snášeli příkoří a dokázali setrvat v Kristově lásce za všech okolností (1 Pt 3,5). Farský se modlil v šíři křesťanského universalismu i za ty, kteří stáli proti němu a proti církvi, jak dokládá konkrétní prosba z jedné modlitby v jeho Liturgii z roku 1924: „...i těm, kteří nejsou našimi příznivci, hojnost světla svatých pravdy svojí přej a vůle ušlechtilé...“ (Liturgie ve Zpěvníku ČČS z roku 1924, s. 202-203). Jak niterná a hluboká Farského zbožnost založená v Liturgii, tak i jeho tolerance a velkorysost jsou pro nás orientujícím příkladem. Měl jsem, již jen zcela ojedinelou,

možnost hovořit s těmi členy naší církve, kteří se s dr. Karlem Farským přímo osobně setkali ve svém mládí. Jedna taková vzpomínka je z rozjímavé doby tzv. „boje o kostely“. Duchovní, kteří se přihlásili k nové československé církvi, nemohli sloužit bohoslužby v římskokatolickém kostele.

Farský přijel na pozvání do jednoho místa, kde na něho již čekal početný zástup lidí. Kostel byl však uzavřen. Někdo ze shromážděných účastníků zvolal: „Tak tam vstoupíme!“ Ale Farský řekl: „Nedělejte to. Můžeme přece sloužit mši venku, vždyť všude je Bůh přítomen.“ Bohoslužba se pak konala pod širým nebem.

Tomáš Butta

V PRAZE-DEJVICÍCH SE SEŠLO CÍRKEVNÍ ZASTUPITELSTVO

V předvečer svátku seslání Ducha svatého, 7. června, se v Komenského sálku budovy ústřední rady v Praze-Dejvicích setkali duchovní a laičtí zástupci diecézí na církevním zastupitelstvu.

V písni Přijď, ó Duchu přesvatý se v deváté sloce hovoří o sedmi darech Ducha svatého. Darech, které skrze Ducha dostávají církve i jednotliví věřící. Nelze si je nikterak vynutit, ale můžeme o ně prosit a tak se také stalo ústy bratra patriarchy, který vedl úvodní ranní pobožnost, v níž vycházel z textu Iz 11,2-3. Poté zahájil zasedání CZ, jež bylo řádně svoláno oběžníkem z 5. května 2014. Jednání se účastnilo celkem 36 členů CZ s hlasovacím právem z celkového počtu 49. Br. patriarcha přednesl na začátku

svou zprávu, ve které stručně shrnul údaje o počtu členů, náboženských obcí a duchovních a počtu církevních objektů a zabýval se hospodářským zabezpečením církve v nových podmínkách. Za tři aktuální témata současné doby označil strategii duchovní správy, misii a sociální práci. Dále br. patriarcha hovořil o přípravě Husova jubilea 2015 a dalších připravovaných výročí v letošním a příštím roce. Závěr své zprávy věnoval přípravě 6. zasedání VIII. sněmu ČČSH a poděkování všem, kteří se podílejí s vírou a láskou na práci pro Kristovu věc. Ke zprávě nebyly žádné připomínky a CZ ji vzalo na vědomí stejně jako předem rozeslanou písemnou zprávu místopředsdkyně ústřední rady ses. dr. I. Macháčkové.

Následovala volba deseti členů Práv-

ni rady, protože většinu jejích členů již uplynulo šestileté funkční období. Z celkem 15 kandidátů byli zvoleni ses. Mgr. Růžena Adamová, br. Mgr. František Konvalinka, br. Mgr. Miroslav Palčovič, br. Mgr. Vladislav Pek, br. JUDr. Stanislav Bernard, br. JUDr. Jindřich Pelouch, ses. Mgr. Kateřina Poláková, br. JUDr. PhDr. Karel Řehoř, CSc., ses. JUDr. Alexandra Svobodová a br. JUDr. Miloš Vošta. Předsdkyně Právní rady, ses. JUDr. Andrea Vrzáňová, byla zvolena r. 2012. Následovala zpráva ČČSH ve Slovenské republice, kterou podal br. biskup Hradil. CZ ji vzalo na vědomí, stejně jako písemně předem podané zprávy tajemnice ÚR, Právní rady, CKV a Diakonie a misie. CZ schválilo zřizovací listinu nového střediska Diakonie a misie Divizna

v Praze 9 – Horních Počernicích. Dále se CZ seznámilo se zprávou o průběhu obnovy Památníku Mistra Jana Husa v Husinci, zprávou o činnosti a hospodaření IEP, stejně jako zprávou o činnosti a hospodaření HITS. Následovala zpráva církevního revizního a finančního výboru, kterou CZ také vzalo na vědomí a příslušným sněmovním výborům předalo návrh CRFV k novelizaci řádů v tom smyslu, aby každá diecéze do CRFV nominovala člena a zároveň náhradníka (nejlépe jednoho zaměstnance církve a jednoho laika), kteří všichni by měli právo účastnit se schůzí CRFV a provádět revize (náhradník ovšem bez hlasovacího práva). Tím by se zvýšila kapacita práce CRFV. Církevní zastupitelstvo vzalo na vědomí průběžnou zprávu o hospodaření církve v ČR za rok 2013 a schválilo odpis nedoby-

ných pohledávek z let 2008 až 2010. Projednání zprávy o hospodaření církve ve Slovenské republice za rok 2012 a 2013 bylo přeloženo na příští zasedání. Církevní zastupitelstvo schválilo rozpočet DR Bratislava na rok 2014 s vypuštěním částky 7 milionů Kč v položce příjmů a výdajů – příspěvku od církve v ČR, který nebyl schválen CZ v listopadu 2013. CZ vzalo na vědomí písemné zprávy diecézí a v závěru jednání schválilo úpravu organizačního uspořádání úřadu ústřední rady tak, že místo současného členění do deseti odborů bude úřad uspořádán do čtyř odborů: I. Naukový odbor; II. Odbor ekumeny a vnějších vztahů; III. Kulturní, tiskový a archivní odbor a IV. Organizačně-ekonomický odbor.

Ze zprávy o zasedání CZ
Mgr. Jana Krajčířiková,
tajemnice ÚR

Děti jsou nejvzácnějším darem

„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. Hle, synové jsou dědictvím od Hospodina, mzdou od něho plod lůna. Čím jsou šipy v ruce bohatýra, tím jsou synové zplození v mládí. Blaze muži, který jimi naplnil svůj toulec! Nebudou zahanbeni, až budou v bráně jednat s nepřáteli.“ (Žalm 127)

Blíží se letní prázdniny. Tento čas obvykle chápeme jako období radosti, oddychu a uvolnění, které patří hlavně dětem. Obvykle také tento čas více než jindy v roce s našimi dětmi trávíme a věnujeme se jim. Nejenom v těchto chvílích, ale vždy v celém životě mějme na paměti, že děti nám byly dány jako dar, jako největší dar Boží, neboť právě skrze ně se můžeme podílet na Jeho díle stvoření. S tímto darem ale také přebíráme zodpovědnost, co do našich dětí vložíme, jakým způsobem je budeme formovat a jak je budeme vést v jejich životech. Nejsm přiznivcem behaviorální psychologie, která zastává zjednodušeně názor, že každé dítě se rodí jako nepopsaný list a je jen na nás, co do něj vložíme. Kdo má děti, ví, že každé dítě se sice rodí s vlastní osobností a určitými povahovými rysy, ale na nás záleží, jak u dětí tyto předpoklady budeme rozvíjet, jak budeme jeho osobnost nasměrovávat. Zdáli svou výchovou a přístupem podpoříme ten pozitivní rozměr, zvědavost a tvořivost dítěte, nebo jej svým vlastním přístupem zatlačíme někam dolů, vložíme negativismus a strach z okolí i vlastního konání. Někdy si ani to, že můžeme negativně působit na své děti, neuvědomujeme a vkládáme jim do vínku něco, s čím se pak budou muset po celý život vyrovnávat a bojovat s tím.

Na závěr si dovoluji jen malý příklad: Nedávno jsem byl na setkání, kde se setkávají ke společným aktivitám převážně maminky s dětmi, ale občas tam chodí i tatínky, což bylo v mém případě a případě ještě jednoho tatínka. Primárně nesleduji výchovu a přístupy ostatních rodičů, ale při společné hře nešlo přeslechnout výroky onoho tatínka: „To nedělej, takovej borec nejsi, na to nemáš.“ Onen otec jistě má svého syna rád, když mu dává svůj čas a hraje si s ním. Nicméně když se nad těmito výroky zamyslíme, jistě si dokážeme představit, jak je takovými výroky osobnost dítěte formována a tedy deformována. Zvláště tedy o prázdninách, které budeme se svými dětmi trávit, myslíme na to, že jsou tím největším darem Božím, který jsme mohli dostat. Zároveň s tímto darem jsme převzali zodpovědnost za tento dar, jak jej budeme rozvíjet a zušlechťovat, tak aby dítě rostlo k radosti nejen nás a okolí, ale i k radosti Boží. Vždyť každé dítě je jako květina či rostlina, které pokud dáme tu správnou péči, může růst dlouho a přinést krásné květy či ovoce. Pokud však rostlina dostane málo či mnoho vody, málo či mnoho hnojiva, její zemina není zdravá a čistá, chřadne, nepřináší to, co je jejím cílem, a může být i zcela zahubena.

Ať tedy společný čas, který trávíte s vašimi dětmi, je vždy čas radostný, který bude tyto děti rozvíjet a správně formovat a přinese pozhnaní i potěchu vašim dětem i vám.

Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

II. neděle po svatém Duchu

Hospodin je síla svého lidu, spásná zástíť svého Pomazaného. Zachraň svůj lid a zehnej dědictvím svému, buď mu pastýřem navěky!
ŽALM 27,8-9

První čtení z Písma: Jeremjáš 20,10-13

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

1. Aby ze zármutku všedních starostí a zloby malicherných sporů naši mysl vzhůru k sobě povznášel, modleme se k Hospodinu.
2. Aby daroval nám sílu konat dobro a v dobrém díle pracovat pro větší slávu Boží a pokoj mezi lidmi, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Panovníku, Hospodine, daruj nám vytrvalou lásku a úctu ke tvému svatému jménu, neboť my věříme, že nepřestáváš pomáhat všude tam, kde vládneš svou dobrotivou rukou! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 6,1b-11

Evangelium: Matouš 10,24-39

Verše k obětování: Žalm 17,5-7

Verš k požehnání: Žalm 145,15

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti za pozvání ke tvému stolu. Dej, ať nás milost společného stolování posiluje i v každodenním životě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 163, 300, 51, 58, 95, 308, 310, 312

EVANGELIUM MALOMOCNÝCH

Odhady mluví o tom, že v současnosti je na světě kolem jedenácti milionů lidí, nakažených Hanzenovou nemocí. Pan Hansen v roce 1869 objevil a popsal bakterie, které způsobují nemoc, jež je dnes známa jako lepra nebo českým výrazem malomocenství.

Podle mého odhadu je těchto nemocných mnohonásobně víc, tedy samozřejmě v přeneseném smyslu. Malomocenství totiž zasáhlo téměř celý současný vyspělý svět. Toto slovo dokonale vystihuje naši současnost!

Vytvořili jsme kolem sebe svět

„dokonalosti“, ve kterém je zapotřebí svoje bolesti, úzkosti i trápení ukrýt někam hluboko do jeskyně, která je vyhrazena pro izolaci nemohoucích duší.

Slovo „evangelium“ se překládá do češtiny také jako „dobrá zpráva“. My lidé církve jsme ji častokrát ohradili neprostupnými hradbami pravidel, že se přes ně dá jen těžko projít k oné první nebeské bráně, které říkáme Odpuštění.

Evangelium je vskutku dobrá zpráva. Dokonce ta nejlepší ze všech. Je v ní totiž napsáno, že k Bohu se nepřichází skrze dokonalost, ale skrze nedokonalost!

Před Bohem si nemusím na nic hrát. Nemusím mu předvádět naučené pozice vlastní zbožnosti. On stojí o to, abychom se setkali, a co víc, touží po splynutí. Když mu nastavím své rány, on se jich dotkne, aby je uzdravil, ne aby je posuzoval či zatracoval.

Evangelium nám všem dává možnost projít první branou, ne skrze popírání sama sebe, ne skrze dokonalý život,

ale se vším, co je v nás. Odpuštění je nalezením vlastního středu – rovnováhy, bez které bychom se časem jen zřítily hlouběji do jeskyně.

První brána vede ven z jeskyně malomocných. Projít rozhodně není lehké, protože mnoho z nás se ani doopravdy uzdravit nechce. O světle mimo jeskyni jsme slyšeli a také jsme je viděli (tenkrát při našem narození), ale ztratili jsme víru v to, že by nás někdo mohl milovat. Vidíme veške-

rou svoji ošklivost, cítíme se nehodní a ve světě, kde je malomocných většina, se zdá být téměř nemožné, že by nás někdo mohl obejmout.

Mám ve zvyku, že po zpovědi lidi objímám. Víím, že nemohu udělat nic víc, než právě toto gesto, které dokonale vyjadřuje (tisíckrát lépe než slova), to, co je smyslem svátosti smíření. Všechno, co slyším, je vlastně strach z toho, že jsme sami.

Slovy opravdu obtížně sdělitelné pochybnosti, které se hluboko v nás mísí s umírající nadějí, že smíření a uzdravení je možné. Potřebujeme obejmout a ucítit alespoň na chvíli, že za všemi systémy, ismy a návody na šťastný život, existuje poslední naděje, že patříme k sobě navzájem.

Na závěr se ještě jednou vrátím k Hansenově nemoci. Už dlouhé roky sleduji úžasné sdružení obětavých a dobrých lidí, které i v České republice pořádá pomoc pro nakažené leprou. Pokud budete chtít a budete to tak cítit, prosím pomozte. Má to smysl. Více informací naleznete na webových stránkách: www.livvidacelepry.cz.

+ Filip Michael Štojdil,
plzeňský biskup

Nad Písmem

KAŽDÁ MINCE MÁ RUB A LÍC

Mt 10,24-39

Čtenáře evangelií může překvapit, že některé výroky Pána Ježíše si jakoby protiřečí: „Přinesl jsem na svět meč“ a na jiném místě: „Přinesl jsem na svět pokoj.“ Nebo: „Jděte do celého světa“ a „Zavři se v komůrce svého srdce“.

Když se ale nad těmito protiklady začneme hlouběji zamýšlet, poznáme, že to vlastně nejsou protiklady, ale rub a líc jedné mince – pravda platná po obou stranách. Ježíš nikdy nevedl abstraktní diskuse. Jeho výroky byly vždy určeny pro konkrétní situaci a v dané situaci se vždy ta či ona tvář pravdy ukáže.

Dnes máme před sebou otázku: Kdo je opravdovým Ježíšovým učedníkem, jeho následovníkem? Je to dar uvěřit a stát se Ježíšovým učedníkem? Je to věc daná zadarmo? Nebo je to záležitost lidského poznání, rozumové aktivity a svobodné vůle? Cítíme správně, že je to obojí. Být Ježíšovým učedníkem je dar nesmírné ceny. A ten dar je nabízen všem lidem, všemu stvoření, každé bytosti. Ne tak, že by někomu byla víra dána do vínku a on už se narodil jako věřící. Bůh stojí o všechny ovečky, ale záleží na každém člověku, jaký k té věci zaujme postoj. A důležité je právě to, že k tomu postoji je nám dána naprostá svoboda, že rozhodnutí je na nás. Víme přece, že Ježíš nikoho nenutí. Naopak na jiném místě v evangeliu říká: *Dobře si to rozmysli!*

Před Kristem stály tisícové davy, ale byly i chvíle, kdy se davy vytrácely. Nároky, které Ježíš před učedníky staví (i před nás staví), nejsou nic jednoduchého a mnozí couvali a odpadali. V přečteném evangeliu jsme dvakrát četli slova, která slyšíme rádi: Ježíš zde říká: „Nebojte se.“ To ovšem vů-

bec neznamená, že máme být bezstarostní, že se nemůže nic zlého stát. Ano, jistě si to i tak můžeme vyložit, ale také to má druhou stranu mince, a to, že se nemáme bát postavít zlému.

A zas jsou zde dvě možnosti: Zlému se můžeme postavit po zlém anebo po dobrém. Rozumějme tomu dobře – Ježíš po nikom nechce, aby se stavěl proti svým nejbližším s klackem v ruce, když říká: „Přišel jsem postavit syna proti otci...“ atd. Ale máme pochopit, že když se ti naši nejbližší staví proti víře a činí proti Božím přikázáním, pak je naší povinností jim to říct – nesouhlasit.

Kristus nám vlastně říká: Opravdu nemůže každý být mým učedníkem. My správně cítíme, že ono to opravdu něco stojí. Ono totiž ani ve světských věcech nelze nic velkého vykonat bez oběti a sebezapření. To, co si ulehčuji, co si usnadňuji, co mě nic nestojí – to ve velké míře za nic nestojí.

Jakými jsme učedníky? Co obětujeme ze svého pohodlí, ze svých nároků? Jsme ochotní se pro církev – pro Krista – něčeho vzdát? Církvi nic automatického, mechanického nepomůže. Členství v církvi má smysl jen tenkrát, jestliže je to členství uvědomělé – víím, komu jsem uvěřil! Musím se zřeknout některých věcí, které neodpovídají Ježíšovu učení, protože já mám být jako on. A on v tom dneš-

ním textu říká, že se musíme někdy zřítit i své rodiny. Je to jistě zase jen jedna strana mince, protože na jiném místě říká: „Milujte i své nepřátele.“ Proto prosíme, ať jsme to my, kdo se nejprve sám sebe ptá, co v daném případě po nás Pán Bůh chce.

Jít proti své vůli, překonávat sám sebe – právě to se nám nelíbí. Toužíme být sami sví, originální. Ano – ale!? Být Kristovým učedníkem je vlastně ztráta toho našeho já. Toho často nehodného, sobeckého, pyšného – já. Nebezpečí nemusí přicházet z venku. Často je v nás samotných. Jestliže tomu dnešnímu evangeliu dobře rozumíme, pak je nám jasné, že čím více místa Pánu v sobě dám, tím více možností ve mně bude mít jeho svatost, jeho láska. Budeme dostávat novou tvář, budeme jiní. Jen tak se splní určení naší existence, protože Bůh stvořil člověka, aby člověk byl obrazem Božím. A zase tu máme protimluv – zřekneme se sami sebe, ale sami sebe nalezneme.

Bez pomoci Ducha svatého, bez pomoci živého Krista v nás, nedokážeme nic. Jestliže Kristus říká „Nebojte se“, má jistě na mysli dílo Boží. O Boží dílo se opravdu bát nemusíme. O co se ale musíme bát, je to, aby Bůh při svém díle z nás něco měl. Abychom Bohu v jeho záměrech s tímto našim světem my byli něco platní.

Věra Říhová

**Pane a Bože náš,
děkujeme ti za všechna tvá ujištění, že jsi s námi,
že o nás stojíš, že chceš,
abychom se na tebe spoléhali, a že chceš,
abychom se k tobě za všech okolností hlásili.
Děkujeme za svědectví, obět a vzkříšení Pána Ježíše Krista
a prosíme o tvou pomoc, když ho toužíme následovat. Amen.**

Poezie víry

*„Pocit'uji vyšší, hlubší světy,
když rozhrnu jejich lem,
jako pták letmo zčeří hladinu
či nad vodu mihne se ryba.“*

Kdybychom řekli „křesťanská poezie“, mínili bychom tím relativně úzkou oblast básnictví, která nepřekračuje zvěstné území Bible. Naproti tomu pojmem „poezie víry“ či „duchovní poezie“ lze označit tvorbu, která (i je-li biblicky zakotvena) není takto vázána: její prostor je neomezen. Je ovšem poezie křesťanská, je i církevně orientovaná, avšak její hodnota musí vzházet svobodně, bez vnějšího tlaku nebo vnitřních zábran. Jinak snadno sklouzne do parafrázování Bible nebo se stane odvarem jakéhokoli domnělého pravověří. Také hinduismus nebo islám i jiné náboženské soustavy mají své výrazné básnictví. Duchovní poezie, pokud se vejde do uznaných a vykázaných směrnic, není objektivní. Nelze jí nastavovat ani trychtýře, ani cedítka. Má své vlastní zdroje, nepodléhající ustanoveným vyznáním víry. V porovnání s nimi se může jevit vybočující až rouhačskou. Avšak teprve tam, kde je mocna přesáhnout přizemní obrysy slova, stává se mluvou nebes. José Ortega y Gasset popírá, že by umění mělo co dělat ve vážných problémech a situacích: „...umění není schopno nést tíhu našeho života. Když se o to pokouší, ztroskotává a ztrácí svůj největší půvab.“ (Úkol

naší doby). Je to omyl: Půvab není jediným a není ani hlavním, a dokonce ani nutným cílem umění. V Březinově poezii, jedné z nejkrásnějších, co se týče zacházení s jazykem, jde o věci důležité, o samu podstatu bytí; podobně ve verších Máchových (Máj) nebo Horových (Rekviem). Některé spisy Bible,

a teologických škol má i svá hájinství kulturní, mimo jiné barok a reformaci.

Odpovědnosti jsme si vědomi zvláště v oblasti víry v Toho, jenž sesílá i dar umění (ač není obsažen ve výčtu Pavlově). V této jistotě připisoval Josef Bohuslav Foerster jako dovětek ke sým skladbám alespoň „Bohu díky“, Johann Sebastian Bach k nim předěsilal „Jesu, iuva“ a Angelus Silesius úvodem svého Cherubského poutníka vyznal Bohu díky za „z jeho moře milostivě vyroněné kapky“. „Kážeš-li mi zpívati, zdá se mi, že srdce mi pukne hrdostí,“ napsal veršem Rabindranáth Thákur.

Umění proudí k srdci člověka stezkami ne zcela totožnými s oněmi, jimiž se ubírá zvěstování svatých Písem. Tam kde by teologické normy přijaly hladce a bez námitek dílo duchovní poezie, byla by to patrně práce sotva průměrná. Neboť básnictví provokuje k překonání běžných forem, vyzývá k dialogu, oslovuje nezvykle a nečekaně, utiňuje i posiluje netradičně. Teologie má v přehledu jen jistou složku víry. Zápas o básnický výraz je tudíž o to těžší a významnější tam, kde se děje bez vnější záštity a kdy je zcela osobní.

Duchovní básnictví je nezávislé, není to ancilla theologiae. Má své vlastní zdroje. I o něm platí slovo evangelia: „Litera zabijí, duch oživuje“ a „Vít věje, kam chce“. **M. Matouš**

**Láska zahřívá moře jako v kotlíku;
Láska rozdrobí hory na písek.
Láska rozbije nebe na sto kousků;
Láska nevědomě otřásá zemí.**

(Bůh řekl):

**„Jak bych mohl stvořit nebesa, ne-li z Lásky?
Zdvihnu jsem toto vysoké nebe proto,
abys mohl pochopit vznešenost Lásky.“**

*Džaláleddín Balchí Rúmí
(Přebásnil dr. Antonín Konečný)*

o jejíž hlubinné a nadčasové vážnosti nelze pochybovat, jsou psány řečí básnickou, kterou Kraličtí dovedli převést do vznosné češtiny. Přednes žalmů, dodnes zhudebňovaných, se kdysi dál za doprovodu hudebních nástrojů.

Uvědomujeme si tedy závažnost básnictví, přesahující „střední polohy“ (výraz Šaldův) a chceme mít na něm jako křesťané účast. Avšak trvat zvnějšku na křesťanskosti poezie by znamenalo tlačit ji do alegorické závislosti, k verbálnímu ochuzení a vytyčování linie, dělicí ji od jiných spirituálních soustav. Ostatně ani křesťanství samo není celistvé a kromě více skupenství církevních

NAŠE RECENZE

HLEDÁNÍ TVÁŘE

Hledání tváře (poezie Květy Salmonové)

je program básnický i teologický. „Nalezení tváře“ je eschatologická veličina, „hledání tváře“ je proces aktuálního hledání autentického života, sebezpřehovávání k podobě Božího stvoření.

A tak jsem světem. Někdo snad již rezignoval, chce jít životem pohodlně a hezky se tvární podle žádaných společenských šablon. Ale neříkejte mi, že v každém nezůstala, byť ve skrytu duše, touha po „hledání tváře“, po jedinečnosti, originalitě, po tom stát se svobodnou osobností, nepoplatnou a nemanipulovatelnou.

Pro hledání a nalézání čehokoli a zvláště tváře potřebujeme světlo... světlo poznání. A k tomu nám dopomáhá právě i tato sličná publikace, se zcela textu odpovídající grafikou Vlasty Polívkové. Květa Salmonová je nám ve své poezii průvodcem života. To, že se sbírka rodila v delším časovém horizontu, je k dobrému, protože autorka tak ve své poezii reflektuje celou škálu života obyčejného i neobyčejného a i to obyčejné se – ve zřetelném poetickém záběru bez jakéhokoli patosu a manýry – stává neobyčejným. Verše této sbírky jsou hluboce lidské. Není, myslím, člověka, kterého by nezaujaly, neotevřely v něm všelijak neúmyslně či úmyslně zasutá i zapomenutá témata spjatá právě s jeho životem; tyto verše vedou k jejich uvědomění, otevření a vlastní reflexi, k níž dávají klíč i sílu. Při setkání s upřímností, pokorou, studánkovostí čistého verše Květy Salmonové se až zastydíme, staví zrcadlo pýše, neupřímnosti – i vůči sobě samým. Odhaluje životní kliše, kterými se lidská duše kalí. V poezii Květy Salmonové nacházíme in genia, otevírá pravdu o nás i světě kolem nás, a je zde všudypřítomný duchovní vektor světla, nad kterým tma nezvítězila.

„Hledání tváře“ se po stránce formy i obsahu bez nadsázky stává součástí rodinného stříbra české poezie. Přeji si, aby se tato sbírka dostala k mnohým... potřebným.

Jiří Vaniček

**Bez konců širé moře je,
jde vlna za vlnou,
hrob jedné vlny druhé je
zelenou kolébkou.
Kdo první vlnu vytvořil,
ten stvořil také poslední.
Hlubinou srdce, vichře, zni!
Bůh zůstaň nade mnou.**

Jiří Wolker

(Balada o námořníku, Předzpěv)

Z NAŠICH SETKÁNÍ

Přemysl Pitter a Vyšší reže

Ve středu čtvrtého června proběhla v rekonstruovaném vršovickém divadle Mana prezentace knihy našeho duchovního a kazatele Jednoty bratrské Miroslava Matouše „Přemysl Pitter a Vyšší reže“. 93letý bratr Matouš je posledním Pittrovým žijícím přítelem. Úvodního slova se ujal vršovický farář David Frýdl. Akce se zúčastnil i synovec Přemysla Pittra, jehož vzpomínky zajímavě doplnily mozaiku pozoruhodné osobnosti jednoho z největších humanistů, pedagoga celou svou bytostí a jak bývá často uváděno – radikálního pacifisty, jehož jméno je nicméně v jeho rodných Čechách stále málo známé. Jeho osudy za první i druhé světové války i osudy tzv. Milíčova domu, jenž založil coby útulek pro děti postižené válkou, by snad jen zapřísněný ateista mohl označit za náhodu. Ne však bratr Matouš, jenž o Vyšší reži stojí v pozadí rozhodnutí a neobvyklých událostí v životě myslitele nepochybně přesvědčil většinu účastníků vršovického setkání... Z knihy, kterou letos vydalo nakladatelství Ermat, uvádíme krátkou ukázkou:

„...Stalo se za protektorátu, v době, kdy Židé od roku 1941 byli povinni mít na obleku žluté šesticípé hvězdy. Zaprodanci nacistů vydávali týdeník „Arijský boj“, v němž se opakovaly útoky proti Pittrovi jako ochránci Židů. Jednoho dne přišli do Milíčova domu dva úředníci gestapa. Prohlédli si dům. Vedoucí úředník se Pittra vypytał na všechno, co se týkalo Milíčova domu. Odešli s příkazem, aby se Pitter nazítří dostavil do Petschkova paláce. Za předpokladu, že ho čeká koncentrák, si oblékl dvoje prádlo a vzal s sebou jenom nejnütnější toaletní potřeby. U velkého psacího stolu seděl vyšetřovatel ze včerejška. Prikázal Pittrovi, aby se posadil. Dal si znovu všechno vykládat. Náhle Pittra tiše přerušil: „Ale vy skrýváte židovské děti, navštěvujete židovské rodiny, nosíte jim mléko a potraviny, pomáháte jim s výbavou na transport.“ „To je pravda,“ zněla odpověď. „Ale z lidského hlediska to

jistě pochopíte.“ Chvíle mlčení. Pak se tiše ozvalo: „Můžete jít.“ Gestapák, druhý muž ze včerejška, překvapeně vzhlédl. Pitter nechápal. „Můžete jít,“ ozvalo se znovu. Pitter vstal, vzal kuf-

řík a s úklonou odešel. Na chodbě ho napadlo, že by se měl zeptat, co s ním bude. Vrátil se s otázkou: „A nebudu znovu volán?“ „Myslím, že ne,“ odtušil vyšetřovatel...“ **red**

Prázdninové varhany

Varhanní hudbu dnes můžeme poslouchat prostřednictvím moderní techniky a máme k tomu daleko více možností než předchozí generace. Přesto se nedá říci, že by obliba varhanních koncertů v kostelích klesala. Naopak, spíše vzrůstá. Jsou pro to dobré důvody akustické, estetické i praktické. Varhany bývají součástí každého chrámu i venkovského kostelíka.

Zároveň je ale také pravdou, že chrámy a kostely nejsou svým původním určením koncertní síně. Jsou místy modlitby a bohoslužby, kde lidé i mimo čas oficiálních obřadů hledají ztišení, klid a mír pro svou duši. Různá společenství proto řeší otázku, zda je vhodné, aby v těchto prostorách byla provozována hudba, byť dobrá, která nebyla napsána pro církevní účely a nebyla ani inspirována náboženským motivem.

Naše společenství, naše náboženská obec v Lounech, se konání takových koncertů nebrání, zvláště když se jedná o vystoupení žáků a studentů základní umělecké školy. Máme za to, že hudba, kterou tyto mladí lidé provozují, povznáší ducha a vede k přemítání o kráse a, chcete-li, o jejím původci, tedy o Bohu. Navíc máme také důvod praktický. Varhany postavené pro náš Sbor mohou posloužit jako koncertní

nástroj dětem, které tento nástroj ve své škole nemají. Můžeme doufat, že si je někdo z nich oblíbí natolik, že se rozhodne pro studium tohoto oboru a že se třeba v budoucnu stane také chrámovým varhaníkem. Koncert žáků Základní umělecké školy Louny z klavírních tříd Ivany Derflerové, Martiny Podané a Jaroslavy Sejvalové, obohacený vystoupením žáků pěveckého oddělení pod vedením Veroniky Studené, konaný v pátek 6. června v lounském Sboru, byl úspěšným zakončením úsilí žáků i jejich učitelů v uplynulém školním roce a přinesl radost jim i jejich posluchačům.

Náboženská obec při něm měla jedinečnou příležitost prezentovat svůj chrámový sbor pod vedením Ivany Derflerové, naší předsedkyně rady starších a varhanice, která celý tento koncert organizovala. Sbor vystoupil na „domácí půdě“ jako host koncertu a zazpíval několik skladeb ze svého repertoáru. I to je jeden ze způsobů, jak se může církev přiblížit lidem, kteří k ní přímo nepatří.

Sestra předsedkyně může být právem hrdá na své žáky i na svůj pěvecký sbor, který jí pochválili kolegyně i přítomní posluchači.

**Helena Smolová,
farářka**

ZPRÁVY

Ústřední rada Církve československé husitské

Vás srdečně zve
při příležitosti 599. výročí
mučednické smrti Mistra Jana Husa
na bohoslužbu v Betlémské kapli v Praze,
která bude konána v rámci husovských slavností 2014

6. července 2014 od 15 hodin

pod vedením
patriarchy Církve československé husitské
ThDr. Tomáše Butty, Th.D.,
pražského biskupa doc. ThDr. Davida Tonzara, Th.D.,
a řadičky Mgr. Gabriely Štokkové.
Kázáním poslouží královéhradecký biskup
Mgr. Pavel Pechanec.

Hudební spolupracují
Kamerní pěvecký sbor Mistra Jakoubka ze Sázavy
se sbormistryní Mgr. Hanou Tonzarovou, Th.D.,
vokálně-instrumentální soubor Chórné s uměleckými
vedoucími Jozefem Krámem.

Bohoslužba bude vysílána v přímém
televizním (ČT 2) a rozhlasovém
(Český rozhlas 2) přenosu.

Přímé ústřední bohoslužby, kdy se sjedí
svá místa do 14.50 hodin.

Církve československé husitské děkuje Ministerstvu kultury České republiky za poskytnutí státní dotace
pro projekt Husovské slavnosti 2014.

Náboženská obec Církve československé husitské v Táboře vás srdečně zve na slavnostní bohoslužbu u příležitosti **75. výročí otevření Sboru Božích bojovníků v ulici dr. K. Farského.**

Liturgickou službou i svátostmi večere Páně a biřmováním nám poslouží patriarcha Tomáš Butta spolu s plzeňským biskupem Mgr. Filipem Štojdlem.

V sobotu 12. července LP 2014 od 9ti hodin.

Při bohoslužbě vystoupí členové „Souboru Matoška“ a bude i odhalena umělecká fotografie našeho sboru od Petra Mareše.

Na účastníky čeká i dárek, pohoštění a od 14 hodin odpolední slovo bratra patriarchy k nově vydané publikaci o M. Janu Husovi.

Těšíme se na vás u nás!

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

POVZBUZENÍ

V následující větě jsou vynechané dvojice písmen. Najdete je v nápovědě, jsou však přeházené.

KA..Ý ..O SE .. M.. P..ZNÁ P..D LI..I K TO.. SE I .. PŘ..N.. PŘ.. S..M O..EM V NE..

Nápověda:

IZ, ŘI, TC, DM, ŽD, VÝ, ÁM, MU, KD, ŘE, JÁ, BI, KE, NĚ, ED

Řešení z minulého čísla: Já jsem s vámi po všechny dny.

Jana Krajčířiková

Den generací v Brně

Tri dny před setkáním koncem května lilo jako z konve, fučelo a nic nenasvědčovalo tomu, že je máj – lásky čas. Asi jsme se měli vžít do tématu, které jsme na letošní diecézní setkání v Brně zvolili – Noemova archa. Naštěstí nepršelo čtyřicet dní a nocí. Ale znáte to. Když se něco nedaří, tak se přidávají další „nezdary“. Pár dní před setkáním tomu bylo stejně. Ozval se „mim“, že si zlomil ruku a nemůže vystupovat. Zdravotní klauni hráli divadla a také nemohli. Byl čtvrtek večer a nikdo se neozýval; vše nasvědčovalo tomu, abychom akci zrušili. V hlavě mi běžela slova Přísloví (3,5): „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svou rozumnost nespolehej“ a „Nepochybuj a věř“ (J 20,27b). Tak jo, Bože, jak chceš, aby to bylo? A najednou se vše rozběhlo. Paní Radka se svým malým divadlem souhlasila, že přijede, i když je to narychlo. V sobotu ráno se obloha rozjasnila na nebeskou modř a už chyběla jen ta duha. Děti i dospělí se sešli a skutečně se pobavili. A myslím, že jsme si to setkání užili všichni – i paní herečka, i miminko, i místní černý pes. Tak nevím. Příště asi zvolíme lepší téma. Co takhle třeba „O Jonášovi“? Krásný a pozhnaný čas. A nezapomeňte spoléhat vždy na Hospodina! **iv.**

Koncerty u sv. Mikuláše

- **23. 6. - 14 hodin**
Benefiční koncert - zdarma
St. Chad's College (UK)
- **23. 6. - 20 hodin**
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble
& A. Bárta - varhany
- **24. 6. - 17 hodin**
Händel, Mozart, Telemann, Bach
M. Hanzal - varhany,
F. Bílek - trubka
- **25. 6. - 17 hodin**
Vierne, Händel, Mozart, Schubert
B. Rabas - varhany,
H. Jonášová - soprán
- **26. 6. - 17 hodin**
Mozart, Beethoven,
Mendelssohn-Bartholdy, Vivaldi
Prague Mozart Trio
- **27. 6. - 17 hodin**
Bach, Telemann, Händel, Franck
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka
- **27. 6. - 20 hodin**
Mozart, Paganini, Bach, Vivaldi
Consortium Pragense Orchestra
- **28. 6. - 14 hodin**
Benefiční koncert - zdarma
- **28. 6. - 17 hodin**
Händel, Beethoven, Mozart, Corelli
J. Popelka - varhany,
V. Frank - housle
- **28. 6. - 20 hodin**
Mozart, Paganini, Bach, Vivaldi
Consortium Pragense Orchestra
- **29. 6. - 17 hodin**
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková - varhany,
V. Likérová - soprán
- **29. 6. - 20 hodin**
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra

Pozvánka do Ostravy-Svinova

Srdečně zveme věřící, sympatizanty a přátele na slavnostní bohoslužbu, při které si připomeneme 80. výročí od dostavění a slavnostního otevření našeho Husova sboru. Koná se v neděli 29. června od 10 hodin za účasti br. biskupa olomouckého MUDr. et Mgr. Rudolfa Göbela a dalších duchovních. Po bohoslužbě následuje krátký koncert duchovní hudby.

Rada starších

JEŠTĚ K ZÁSAHU V ISLÁMU
Nedávno mnozí zaznamenali zločinu zasahoval v praxi v prostoru islámské obce, zkoumat a konstatovat. K samotnému přezkumní osobu, která islámu nerozumí, tím samozřejmě nikterak. Na religionistiku i mezinárodní dosah, bohoslužby v islámských centrech v pátek. Pátek je pro muslimy sobota pro židy. V islámském zásah bohoslužbu nikdo naprosto nesmysl. Je to 9 h, a v 8.50 h by došlo k zjištění a manipuloval se s tím, že bohoslužbu v běhu, ale před ní. To, že nemohla, že byla znesvářena hluboce zasáhnout osobu nezabýval. Stejně tak to bylo možná jedinou jistotou svých zemích i jinde. V případě pu náboženské svobody, která ti. Zvláště v naší zemi je to nat, neboť v minulosti bylo nout, že svoboda vyznání

Z EKUMENY

NOVÝ DĚKAN EVANGELICKÉ TEOLOGICKÉ FAKULTY UK

V úterý 3. června se ve velké posluchárně Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze konala akademická slavnost, při které Jeho Magnificence, rektor Univerzity Karlovy prof. MUDr. Tomáš Zima, DrSc., MBA uvedl do úřadu nového děkana Evangelické teologické fakulty doc. Jiřího Mrázka, Th.D. Slavnostního uvedení do funkce se zúčastnil také synodní senior ČCE Joel Ruml. Doc. Mrázek byl v úterý 1. dubna zvolen akademickým senátem ETF UK za kandidáta a navržen rektorem Univerzity Karlovy. Při svém kandidátském projevu doc. Mrázek řekl, že chce ve své funkci pokračovat ve směru nastaveném jeho předchůdcem a nedělat velké změny ve fungování fakulty. **z webu www.e-cirkev.cz**

VÝROČÍ ŽENEVSKÉHO REFORMÁTORA JANA KALVÍNA

Na konci května 2014 uplynulo 450 let od úmrtí ženevského reformátora Jana Kalvína (1509-1564). I když byl o generaci mladší než Martin Luther a částečně čerpal z jeho díla, přesto jej v některých ohledech předčil, a to jak v utříděnosti svého učení, tak v systematickém budování církve, jakož i v propojení reformačních a humanistických snah. „Kalvínův význam tkví především v tom, že jeho pojetí víry není svázáno s žádným „systémem“, ačkoli je velmi systematicky propracováno. Hlavní Kalvínovou starostí bylo vzdát Pánu Bohu čest. Těmito slovy ostatně končí i jeho slavná Instituce. Jan Kalvín v sobě spojuje prvořadého znalce latinské i řecké antiky, hebrejské Bible, jakož i křesťanské tradice. Jeho francouzské texty jsou považovány za literární událost. Přesto byl především kazatelem, jehož srdce se spalovalo pro věc evangelia,“ píše ve svém článku Martin T. Zikmund. **celé znění článku najdete na www.nase-reformace.cz**

EKUMENICKÁ SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Sedmého června se v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha konala ekumenická slavnost Soslání Ducha svatého. Účastníky přivítal kardinál Dominik Duka. Bratr patriarcha dr. Tomáš Butta mj. četl z modlitby Karla Rahnera: „Přijď, tajemný jásote v slzách světa, přijď, vítězný živote v smrti země, přijď, otče ubohých, zastávce utištěných, přijď, světlo věčné pravdy, přijď, láska vlitá do našich srdcí.“ Marián Čop, superintendent ECAV, pokračoval: „Nemáme nic, co by tě mohlo přinutit, a proto důvěrujeme. Naše srdce se ve skrytu bojí tvého příchodu, protože jsi nezištný a jemný, protože jsi jiný než ono. Máme však nejpevnější příslibení, že přesto přijdeš. Přijď tedy, přicházej den ode dne nově a více.“ **red**

ZE „SVĚTOVÉ EKUMENY“

2.–6. června v Bruselu zasedala Ústřední výkonná rada Konference evropských církví (CEC), jednání zahájil br. rev. Christopher Hill, prezident CEC. Témata navazovala na Valné shromáždění v Budapešti v roce 2013 i na aktuální dění, které zahrnuje mj. přechod úřadu do Bruselu a změny v souvislosti s přidruženými organizacemi CCME (Rada církví pro otázky migrace v Evropě) a CSC (Církev a společnost). Diskutovalo se o situaci na Ukrajině a dalších místech, vzpomenu bylo sté výročí začátku 1. světové války. 2.–9. července v Ženevě zasedne Ústřední výkonný výbor Světové rady církví (WCC). O dění na tomto setkání vám přineseme zprávu v některém z dalších čísel. **Připravila Martina V. Kopecká**

